

نقش قصه‌گویی در پرورش روحیه ملی و احساس مذهبی کودکان و نوجوانان

مهدی خانیانی^۱
دکتر غلامعلی
افروز^۲
عبدالرسول
جمشیدیان^۳
حسین اکبری
یزدی^۴

چکیده

یکی از مهم‌ترین و در عین حال قدیمی‌ترین شیوه‌های انتقال فرهنگ به کودکان و نوجوانان، قصه‌گویی است. قصه ارزان‌ترین و مؤثرترین شیوه نمایشی است که اجرای آن در بسیاری از مکان‌ها مقدور است و نقش مهمی در یادگیری نقش‌ها در کودکان و نوجوانان دارد (چمبرز، ۱۹۹۸). هدف از انجام این پژوهش، بررسی نقشه قصه‌گویی در پرورش و تقویت فرهنگ ملی - مذهبی کودکان و نوجوانان بود. به همین منظور از میان دانش‌آموزان دختر و پسر پایه پنجم دبستان شهر اصفهان تعداد ۵۴ نفر به شیوه تصادفی خوشه‌ای انتخاب و از این تعداد ۲۶ نفر برای انجام برنامه قصه‌گویی انتخاب شدند. روش این پژوهش، آزمایشی با گروه کنترل بود. پس از انتخاب و جلب رضایت آزمودنی‌ها، پژوهش بر روی آنها انجام گرفت. شیوه اجرا به این صورت بود که گروه آزمایشی مدت ۱۴ جلسه، هر هفته ۳ جلسه و هر جلسه ۴۵ دقیقه زیر تأثیر برنامه قصه‌گویی قرار داشتند و گروه کنترل در این مدت برنامه‌ای دریافت نکردند. از تحلیل آماری داده‌ها در هر دو سطح توصیفی و استنباطی و از روش‌های میانگین، انحراف استاندارد، درصد و تحلیل کواریانس استفاده شد. یافته‌ها نشان داد قصه‌گویی در پرورش روحیه

۱- دانشجوی دکتری تخصصی روان‌شناسی دانشگاه تهران

۲- استاد و رئیس دانشکده روان‌شناسی و علوم تربیتی دانشگاه

تهران

۳- عضو هیأت علمی دانشگاه اصفهان

۴- دانشجوی کارشناسی ارشد تربیت بدنی دانشگاه تهران

ملی - مذهبی گروه زیر آموزش، تأثیر معناداری داشته است. این تفاوت‌ها با گروه کنترل معنادار بود. همین یافته‌ها دربارهٔ متغیر سن والدین و سطح تحصیلات والدین معنادار نبود.

کلید واژه‌ها: قصه‌گویی، پرورش، تقویت، فرهنگ ملی- مذهبی، کودکان و نوجوانان.

مقدمه

قصه‌گویی^۱ قدیمی‌ترین شکل ادبیات است. از هزاران سال پیش از آن که صنعت چاپ، خواندن و نوشتن به صورت پدیده‌ای فراگیر فرهنگی درآید، تا امروز، ادبیات شفاهی به صورت قصه‌گویی رواج داشته است. امروزه در دنیای جدید که رسانه‌های جمعی سراسر جهان، حتی دورافتاده‌ترین نقاط را دربرمی‌گیرند، هنوز قصه‌گوهای هستند که هنر خود را به خصوص برای قصه‌گویی کودکان و نوجوانان به‌کارمی‌گیرند. این شکل کهن ادبیات، یعنی ادبیات شفاهی، بخش مهم و اساسی هر جامعه بوده و هنوز هم به کار خود ادامه می‌دهد (جاکوب^۲، ۱۹۹۹). در روزگاران کهن، تاریخ، سنت‌ها، مذهب، آداب، قهرمانی‌ها و در واقع انتقال غرور ملی - مذهبی به وسیلهٔ قصه‌گوها از نسلی به نسل دیگر منتقل می‌شد که مخاطبان اصلی را جامعهٔ کودک و نوجوان هر قوم تشکیل می‌داد. قصه‌گو از گذشته، ماجراهای قهرمانی و پستی‌های دشمن قصه‌ها داشت. قصه‌گو در بافت این‌گونه جوامع، همواره شخصیتی مرکز توجه بوده است. در روزگاران کهن انتقال فرهنگ به نسل جدید هر جامعه، یعنی کودکان و نوجوانان، توسط قصه‌گوها انجام می‌گرفت (دوبی^۳، ۲۰۰۰).

شاید نخستین قصه، قصهٔ آدم و حوا باشد که با فریب شیطان از بهشت خدا رانده شدند. شاید آدم(ع) به عنوان اولین قصه‌گو، بارها قصهٔ رانده شدن خویش از بهشت را برای فرزندانش تعریف کرده باشد تا عبرت بگیرند. هرچه باشد، زمان تولد قصه، زمان تولد انسان است و تا انسان هست، قصه هم خواهد بود. مسلماً علاقه به قصه را خداوند مهربان در نهاد انسان نهاده است، زیرا خداوندی که از زیر و بم آفریدهٔ خود دقیقاً آگاه است، در تمام کتاب‌های آسمانی، به زبان قصه با او سخن گفته است. قرآن، آخرین کتاب آسمانی، مملو از قصه‌ها و تمثیل‌هایی است که لباس سخن حق شده‌اند و ماجرای اقوام و مردمان گذشته را برای مسلمانان و مخاطب‌هایش نقل می‌کند تا عبرت حاصل آید و تجربهٔ گذشتگان طغیان‌گر و عاصی، دوباره تجربه و تکرار نشود. اهمیت زبان قصه در آخرین معجزه باقیهٔ حضرت حق تا بدان‌جاست که حضرت علی(ع) در فرموده‌های خویش قرآن را تماماً قصه خوانده‌اند (رحماندوست، ۱۳۷۷).

۱. Storytelling

۲. Jacob

۳. Dobie

علاقه به قصه در میان کودکان و نوجوانان به مراتب شدیدتر از بزرگسالان است. افلاطون از نخستین اندیشمندانی است که به اهمیت قصه برای کودکان و نوجوانان پی‌برده است. او در بخشی از کتاب مشهور خود، یعنی «جمهوریت» به بیان اهمیت قصه برای کودکان و نوجوانان پرداخته است. «باید پرستاران و مادران را وادار کنیم که فقط حکایاتی را که پذیرفته‌ایم برای کودکان و نوجوانان نقل کنند و متوجه باشند که پرورشی که روح کودک و نوجوان به وسیله حکایات حاصل می‌کند به مراتب بیش از تربیتی است که جسم آنها به وسیله ورزش پیدا می‌کند».

در نقل هر قصه‌ای، ماجرای پی‌گیری می‌شود؛ ماجرای که نقاط مجهولی دارد و می‌تواند حس کنجکاوی کودکان و نوجوانان را برانگیزد و قدرت تخیل آنها را پرورش دهد. پیوستگی منطقی صحنه‌های قصه عامل مهمی برای سرگرم کردن کودکان و نوجوانان و نظم‌بخشی منطقی به فکر و خیال آنهاست. کودکان و نوجوانان با بهره‌گیری از قدرت تخیل خویش، به راحتی می‌توانند خود را جایگزین یکی از شخصیت‌های قصه کنند و با پی‌گیری ناکامی‌ها و پیروزی‌های او به تلطیف عواطف و احساسات خود پردازند و یا شادمانی و لذت را نصیب خویش سازند. شخصیت‌های اصلی هر قصه‌ای یا با «نفس بد» خویش در ستیزند و یا در تلاش هستند تا بر «طبیعت» پیروز شوند و یا می‌خواهند با «بدها» بجنگند و «خوب‌ها» را یاری دهند. حرکات و گفتار شخصیت‌های قصه نمودار موضع و موقعیت آنهاست و کودکان و نوجوانان که در پی یافتن هویت هستند، می‌توانند منش و کردارهای مثبت شخصیت‌های ملی و مذهبی را فراگیرند و از آنها تأثیر پذیرند. قصه‌های آموزشی نیز در پی آموختن ناشناخته‌ای هستند که کودکان و نوجوانان را در بهتر زیستن یاری می‌کند. نوجوانان با جای‌گزینی خویش به جای قهرمان قصه به راحتی به چنین دستاوردی که از نظر تربیتی بسیار مهم است، دست می‌یابند. از طریق همین جای‌گزینی است که روحیه ملی - مذهبی کودکان و نوجوانان پرورش یافته و صیقل می‌خورد (دوبی، ۲۰۰۰).

با تشکیل و اجرای برنامه قصه‌گویی می‌توان تعداد مخاطبان قصه را افزایش داد، همچنین قصه‌های خوبی را که به دلیل داشتن نقص‌های فرهنگی جزئی، «مردود» شناخته شده‌اند، در کلام قصه تصحیح کرد و دوباره آنها را مورد استفاده کودکان قرار داد. با قصه‌گویی می‌توان به قصه‌های عمومی، رنگ و بویی محلی داد و با بیانی دلپذیر قصه‌هایی را برای کودکانی که با فرهنگ‌ها، ملیت‌ها و مذاهب دیگری هستند بیان کرد و همچنین روحیه ملی - مذهبی کودکان را پرورش داد (چمبرز، ۱۹۹۸).

قصه‌گویی می‌تواند به عنوان محرکی قوی مورد استفاده قرار گیرد و سطح کتاب‌خوانی کودکان و نوجوانان را بالا ببرد و حوزه مطالعه آنان

را افزایش دهد، و از سویی دیگر فاصله میان قدرت خواندن و قدرت درک روابط اجتماعی سطح بالا را در کودک و نوجوان از بین ببرد. کودکان و نوجوانان از طریق گوش کردن، آموزش از طریق گوش و شنوایی را می‌آموزند. در این دوران که فرصت‌های زیادی وجود دارد، به دست آوردن توانایی شنیدن، فهمیدن و مواجهه با داستان‌های ملی - مذهبی، در آشنا کردن کودکان و نوجوانان با وقایع و اتفاقات تاریخی نقش بسزایی دارد. این یادگیری از طریق لغات و آشنایی با ادبیاتی که قبلاً برای او ناشناس بوده و هیچ‌گونه کشش‌هایی نسبت به آن نداشته است، فراهم می‌شود. تبلور چنین داستان‌های ملی - مذهبی، در شخصیت کودک باعث پرورش اعتماد به نفس و حرمت خود، همچنین خلاقیت می‌شود (رحماندوست، ۱۳۷۷).

در یک فرایند قصه‌گویی، مخاطبان امکان دخالت و اعتراض را دارند؛ قصه‌گو را به خویش نزدیک می‌بینند و به خود اجازه می‌دهند که کلام او را قطع کنند و با طرح خاطره و پرسش، خود را مطرح سازند و یا اطلاعات خویش را کامل کنند، از سر مجهولات نگذرند و ناپیدایی‌های قصه را بفهمند و در نتیجه وجود «خویش» را بهتر حس کنند. این امکان در تئاتر، فیلم، سریال و بازی‌های کامپیوتری وجود ندارد و کودکان و نوجوانان در این‌گونه برنامه‌ها منفعل هستند و در یک سوی برنامه قرار دارند. در حالی که در برنامه قصه‌گویی چنین نیست و کودک و نوجوان با اعتراض، دخالت و تأیید، میل و شوق خود را برای شرکت در برنامه می‌انگیزد و از این طریق علاوه بر این‌که در پرورش استعدادها و قدرت خلاقیت خود گام برمی‌دارد، قدرت تخیل خود را افزایش می‌دهد و با همسان‌سازی با شخصیت‌های ملی و مذهبی داستان‌ها، سعی در یافتن هویتی تازه و نو در میان داستان‌های ملی - مذهبی است.

به هنگام بازگویی قصه، کودکان و نوجوانان به خود اجازه می‌دهند که از توانایی‌های درونی خود بهره‌گیرند. آنها با ایجاد تغییر در حادته‌های قصه و تبدیل آن به صحنه موردنظر خود به نوعی از خودباوری و خلاقیت تازه دست می‌یابند. مخلوط کردن صحنه‌های قصه با تجربه‌ها و باورهای شخصی و آمیختن آن با فرهنگ و مذهب خود روحیه ملی - مذهبی خویش را پرورش می‌دهند (الکساندر، ۱۹۹۴).

پژوهش حاضر به بررسی قصه‌گویی و نقش آن در تقویت فرهنگ ملی - مذهبی کودکان و نوجوانان شهر اصفهان پرداخته است.

روش

روش پژوهش تجربی واقعی، نوع طرح، پیش‌آزمون - پس‌آزمون با گروه کنترل است. در این تحقیق نمونه‌های مورد بررسی از طریق جایگزینی تصادفی در گروه‌های گواه و آزمایش قرار گرفته‌اند. متغیر مستقل در گروه آزمایش اعمال شد و تأثیر آن در متغیر وابسته مشاهده گردید.

جامعه، نمونه و شیوه گزینش آزمودنی‌ها

جامعه آماری موردنظر را کودکان و نوجوانان دبستانی پایه پنجم (سنین ۱۱ تا ۱۲ سال) که در سال تحصیلی ۸۵-۱۳۸۴ در اصفهان مشغول به تحصیل بودند، تشکیل می‌داد. به منظور گزینش آزمودنی‌ها در این تحقیق دو دبستان (یک دخترانه و یک پسرانه) به صورت تصادفی خوشه‌ای انتخاب و از هر کدام یک کلاس پنجم انتخاب و پس از تقسیم هر کلاس به تعداد مساوی، آزمودنی‌ها به دو گروه آزمایشی پسر (۱۵ نفر) و آزمایشی دختر (۱۱ نفر) تقسیم شدند. مجموع آزمودنی‌ها در گروه گواه پسر ۱۸ نفر و گواه دختر ۱۳ نفر بودند.

ابزار پژوهش

در این پژوهش، آزمون محقق ساخته سنجش حس ملی- مذهبی (۱۳۸۴) مورد استفاده قرار گرفت. این آزمون برای تعیین میزان احساس کودکان و نوجوانان در سنین ۱۱ تا ۱۴ سال ایرانی ساخته شده است و آزمون را می‌توان در هر دو جنس در فرهنگ ایرانی به کار برد. این آزمون دارای ۲۰ سؤال است و با نظر متخصصان و اهل فن ساخته شده است. این آزمون با اجرای مجدد، اعتبار ۷۰٪ را کسب کرد. آزمون از ۴ قسمت مجزا تشکیل شد که قسمت اول شناخت شخصیت‌های مذهبی، قسمت دوم الگوپذیری و تقلید از شخصیت‌های مذهبی، قسمت سوم شناخت اساطیر ایرانی و قسمت چهارم الگوپذیری و تقلید از شخصیت‌های اصیل ایرانی بود. هر کدام از گویه‌ها دارای پنج نمره و مجموع نمره‌ها ۲۰ به دست آمد. از مجموع گویه‌های آزمون یک نمره کلی به دست می‌آید.

پرسش نامه جمعیت شناختی کودک

این پرسش‌نامه مربوط به ویژگی‌های فردی و خانوادگی کودک مانند: سن کودک، سن والدین و سطح تحصیلات والدین است.

شیوه اجرا

پس از انتخاب آزمودنی‌های دو گروه، از آزمودنی‌های گروه‌های آزمایش خواسته شد در جلسات قصه‌گویی شرکت کنند. قبل از برگزاری اولین جلسه آموزش، پیش آزمون درباره هر یک از دو گروه آزمایش و گواه اجرا شد که یافته‌ها بین دو گروه معنادار نبود. سپس برای گروه آزمایش برنامه قصه‌گویی پس از پایان ساعات کلاسی در قالب ۱۴ جلسه و هر جلسه به مدت ۴۵ دقیقه برگزار گردید. محتوای قصه‌ها به این صورت بود که هفت داستان منتخب از قصص قرآنی و هفت داستان از داستان‌های اساطیر ایرانی برای آزمودنی‌های گروه آزمایشی اجرا شد. از آزمودنی‌های گروه آزمایشی خواسته شد تا در هر جلسه پس از شنیدن قصه‌ها، نکته‌های آموختنی و مهم هر قصه را یادداشت کرده و در ابتدای جلسه بعدی به معلم ارائه کنند. طی هر

هفته نیز ۳ جلسه آموزشی اجرا گردید. پس از انجام مراحل آزمایشی، پس از آزمون بر روی گروه‌های آزمایش و کنترل انجام شد.

یافته‌ها

تحلیل آماری در دو سطح توصیفی و استنباطی انجام شد. در بخش توصیفی از میانگین، انحراف استاندارد و درصد، و در سطح استنباطی از تحلیل کوواریانس و ضریب همبستگی استفاده شد. براساس یافته‌های به دست آمده در جدول (۱) بین میزان روحیه ملی- مذهبی در گروه زیر آموزش (گروه آزمایشی) و گروه گواه بعد از آموزش تفاوت معناداری وجود دارد.

جدول ۱: مقایسه شاخص های آماری نمرات پس از آزمون مقیاس سنجش حس ملی-مذهبی

شاخص	گروه	میانگین	انحراف استاندارد
کنترل	۳۶	۵/۶۴	
آزمایش	۴۵	۷/۹۱	

جدول ۲: آزمون همگن بودن واریانس ها

میزان F	df _۱	df _۲	sig
۰/۰۰۷	۱	۲۴	۰/۹۶۰

براساس یافته‌های به دست آمده در جدول ۲، همگن بودن واریانس ها تأیید می‌گردد.

جدول ۳: تحلیل کوواریانس نمرات پس از آزمون

متغیر	شاخص	F	معنا داری	میزان	توان آزمون
تحصیلات والدین	۰/۰۷	۰/۸۶۶	۰/۰۰۹	۰/۵۵	
سن والدین	۰/۷۱۳	۰/۸۰۴	۰/۰۲۳	۰/۰۶۱	
پیش آزمون	۶۲/۲۶	۰/۰۰۰	۰/۶۹۵	۱	
گروه (گواه و آزمایش)	۳۶/۱۱	۰/۰۰۰	۰/۵۱۲	۱	

براساس یافته‌های به دست آمده در جدول ۳، F مشاهده شده در مورد مقایسه میانگین نمرات حس ملی - مذهبی در گروه کنترل و آزمایش در سطح $P < ۰/۰۱$ معنادار است. بنابراین بین میانگین نمرات پس از آزمون گروه کنترل و آزمایش تفاوت معناداری وجود دارد. توان آزمون نشان می‌دهد ۵۱ درصد از واریانس تفاوت‌های فردی مربوط به گروه های آزمایش و گواه ناشی از تأثیر آموزش بوده است.

بحث و نتیجه‌گیری

یافته‌های پژوهش نشان داد تفاوت بین گروه آزمایشی دختر و پسر و گروه کنترل دختر و پسر بعد از اجرای مرحله قصه‌گویی معنادار بود. این یافته‌ها به نفع گروه آزمایش بود و نشان از تأثیر برنامه قصه‌گویی داشت. همین یافته‌ها درباره متغیر تحصیلات والدین و متغیر سن والدین معنادار نبود. بنابراین یافته‌های به دست آمده بنا بر احتمال زیر تبیین می‌شود:

یافته‌های این پژوهش نشان داد قصه‌گویی در پژوهش روحیه ملی- مذهبی کودکان و نوجوانان تأثیر دارد. این یافته با نتایج تحقیقات پیشین همسوی است (الکساندر، ۱۹۹۴، هوبر، ۱۹۹۵، لانگ^۱ و آندرو^۲، ۱۹۹۸؛ آپکات^۳، ۲۰۰۰ و دوبی، ۲۰۰۰).

از عمده‌ترین فواید برنامه قصه‌گویی، پرورش روحیه ملی- مذهبی مخاطبان است. در برنامه قصه‌گویی امکان سفر شیرین‌تر و سریع‌تر به دنیای پیچیده گذشته، دنیای معنوی مذهب و دنیای اساطیر فراهم می‌آید. کودکان و نوجوانان از طریق این سفر ذهنی، با دنیای گذشته آشنا می‌شوند و یا جایگزینی خود به جای شخصیت‌های اصلی و همچنین از طریق آشنایی با فضاهای گذشته و تأمل در نکات و رمز و رازهای قصص، فضای ذهنی خود را با فضاهای زمانی و مکانی شخصیت‌های مذهبی و ملی آشنا می‌کنند.

قصه‌گویی، در طول تاریخ هستی انسان، یکی از مهم‌ترین راه‌های ایجاد و انتقال پیام پدران و مادران با کودکان و نوجوانان‌شان بوده است. والدین و معلمان همواره در لباس قصه‌گویی فرصت‌هایی را آفریده‌اند تا با آب و تاب دادن به حوادثی که بر آنها گذشته است، کودک و نوجوان را با پیچ و خم‌های زندگی آشنا کنند و تجربه‌های خویش را به کوچک‌ترها انتقال دهند. انسان همیشه خواسته‌اش این بوده که کودکان و نوجوانان راه‌های رفته را دوباره تجربه نکنند، به همین دلیل در لباس قصه تجربیات شخصیت‌ها را به این نسل منتقل کرده‌اند و کودکان و نوجوانان نیز با بهره‌گیری از شخصیت‌های ملی و مذهبی پند گرفته و علاوه بر تقویت حس ملی- مذهبی روحیه خود ارزشمندی، حرمت خود و خودپنداره مثبت را نیز افزون می‌سازند (رحماندوست، ۱۳۷۳).

قصه‌گویی همچنین نقش مهمی در انتقال سینه به سینه دلایل تشریفات مذهبی داشته است. برای بسیاری از مردم، اصول اخلاقی و اعتقادات مذهبی با یکدیگر عجین شده‌اند. این افراد همواره به دنبال فرصت‌هایی هستند که بتوانند ارزش‌های اعتقادی موردنظر خویش را به فرزندان خود انتقال دهند و آموزش دهند، به این امید که کودکان و نوجوانان هم به ارزش‌های معنوی آنها ارج نهند و به آنها عمل کنند. به همین منظور در روزهایی که عنوان مذهبی دارند بهترین فرصت‌ها

۱. Hooper

۲. Lang

۳. Androw

۴. Opcat

پیش‌می‌آید تا با بیان قصه‌ها کودک و نوجوان با ارزش‌های مذهبی و معنوی آشنا شوند. برای مسلمان‌ها روزهای عمده‌ای است که می‌توان در آن روزها به بیان قصه‌های مخصوص پرداخت و بچه‌ها را با ارزش و اعتقادات اسلامی آشناساخت. هر کدام از مناسبت‌ها مانند عید قربان، عیدغدیر، عیدفطر، شب‌های قدر، مبعث حضرت رسول اکرم(ص)، سالروز تولد و شهادت ائمه اطهار (ع) در پشت تاریخ خود قصه‌هایی گفتنی و شنیدنی دارند که می‌توانند باعث پرورش حس ملی- مذهبی کودکان و نوجوانان شوند. در این‌گونه ایام می‌توان فضای خانه را تا حدی تغییر داد، به صورتی که کودکان و نوجوانان شاد یا غمگین بودن آن روز را از فضای خانه تشخیص دهند. والدین از این طریق و با بیان قصه‌های ملی و مذهبی و بیان فلسفه و دلیل، می‌توانند آن روز را مطرح کنند و به انتقال ارزش‌های اسلامی بپردازند. شاید هیچ‌روزی مناسب‌تر از سالروز تولد یا وفات معصومین(ع) نباشد که با ایجاد تغییر در فضای منزل، کودک و نوجوان را گرد هم بیاوریم و با بیان قصه‌هایی از زندگی معصومین(ع) واقعیت و حقانیت ارزش‌های وجودی آن بزرگواران را به کودکان و نوجوانان بیاموزیم.

منابع فارسی

- آنابلویسکی (۱۹۸۵). **قصه‌گویی در خانه و خانواده**، ترجمه مصطفی رحماندوست، (۱۳۷۲). تهران: انتشارات وزارت آموزش و پرورش.
- رحماندوست، مصطفی (۱۳۷۷). **قصه‌گویی، اهمیت و راه و رسم آن**. تهران: انتشارات رشد.

منابع انگلیسی

- Alaxander, B. (۱۹۹۴). Famous myths of golden age. New York: Random House, Inc.
- Chambers, W. (۱۹۹۸). Storytelling and creative drama. WM, Brown, CO, Pub.
- Jacob, J. (۱۹۹۹). Worlds creat storie's. Now York: M. Evans & Co, Inc.
- Hooper, M. (۱۹۹۵). Story and verse for children. New York: The Macmillan Co.
- Dobie, C. (۲۰۰۰). The story of Paul Bungan. Englewood Cliffs, N.J: Prentice, Inc.
- Lang, S., & Androw, L, L. (۱۹۹۹). Inc Grizzly Bear. Protraits from life. Norman: Oklahama Un.
- Opcat, F. (۲۰۰۰). Gold stories for create holidays. New York: Dodd.